

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie petycyj nauczycieli i nauczycielek tudzież wdów po nauczycielach o podwyższenie emerytury, względnie udzielenie pensji wdowiej lub daru z łaski.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 8. lipca 1901 przekazał Wysoki Sejm kilka petycyj nauczycieli ludowych o podwyższenie emerytury, względnie udzielenie daru z łaski, Wydziałowi krajowemu do zbadania w porozumieniu z Radą szkolną krajową i zdania sprawy.

Na równi z petycjami, objętymi poleceniem powyższem, traktował Wydział krajowy jak i po inne lata także petycye, co do których nie zapadła wprawdzie uchwała Wysokiego Sejmu, które jednak zostały załatwione przez Komisję szkolną i tylko z powodu zamknięcia sesji sejmowej pod rozprawę w Wysokiej Izbie nie przyszły.

Po otrzymaniu opinii od Rady szkolnej krajowej co do tych wszystkich petycyj, Wydział krajowy ma zaszczyt przedłożyć następujące sprawozdanie:

1. Podhajny Jędrzej, nauczyciel szkoły ludowej w Niemilowie, wniósł petycję do Wysokiego Sejmu o przyznanie mu pełnej emerytury. Podhajny rozpoczął służbę w zawodzie nauczycielskim w r. 1846, — służy zatem, jeżeli się uwzględni 3-letnią przerwę w służbie, — lat 52. W myśl art. 38. i 49. ustawy z dnia 2. maja 1873 Dz. u. kr. Nr. 251 Rada szkolna krajowa rozporządzeniem z dnia 25. sierpnia 1888 l. 10.671 uznała za policzalny do emerytury czas jego służby tylko od 10. września 1873. Z końcem września 1901 ukończył zatem Podhajny 28 lat służby i w czasie przeniesienia go w stan spoczynku otrzymałby po myśli art. 40. ustawy z 16. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 54. emeryturę równającą się $\frac{28}{40}$ częściom jego obecnej płacy. Ze względu na długoletnią, zawsze skuteczną pracę Podhajnego na polu szkolnictwa ludowego, ze względu dalej, że nie policzono mu do emerytury 24 lat służby w zawodzie nauczycielskim, Wydział krajowy zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej, przemawia za uwzględnieniem jego prośby i policzeniem mu owych 24 lat służby nie wchodzących w rachubę przy wymiarze emerytury za 2 lata służby policzalnej, tak, by mógł otrzymać przy przeniesieniu w stan spoczynku pełną emeryturę za 30 lat służby.

2. Jareńko Jan, emerytowany nauczyciel szkoły ludowej w Żuratynie, wniósł prośbę o policzenie mu w drodze łaski czasu służby od 3 października 1865 do 1. marca 1878.

Petent rozpoczął służbę nauczycielską dnia 3. października 1865 i pełnił ją do końca października 1901 z przerwami od 1. maja 1870 do 30. września 1872 i od 1. września 1876 do końca października 1877. Przy przeniesieniu w stan spoczynku policzono mu lata służby tylko od czasu uzyskania patentu kwalifikacyjnego t. j. od 1. marca 1878 i wymierzono pensję emerytalną w kwocie 747 K. 50 gr. Rada szkolna krajowa ze względu na postanowienia art. 39. ustawy z 1. stycznia 1889 Nr. 16. Dz. u. kr. nie popiera prośby Jareńki o policzenie do emerytury 13 lat służby spędzonych przez niego poprzednio w zawodzie nauczycielskim. Natomiast jednak, uwzględniając znakomitą aplikację służbową petenta, oraz mając na uwadze,

że dotknięty nieuleczalną chorobą płuc nie jest w stanie podjąć jakiegokolwiek zajęcia dla powiększenia dochodów na utrzymanie swoje i 5-ga niezaopatrzonych dzieci, Rada szkolna krajowa oświadcza się za podwyższeniem mu emerytury w drodze łaski do kwoty 1.000 koron.

Wydział krajowy zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej wniosek taki ze swej strony Wysokiemu Sejmowi przedkłada.

3 Komarnicki Hilary, emerytowany nauczyciel młodszy 6-cio klasowej szkoły ludowej męskiej w Stryju wniósł prośbę do Wysokiego Sejmu o wliczenie mu do emerytury czasu służby spędzonego w szkołach średnich.

Komarnicki rozpoczął służbę w zawodzie nauczycielskim dnia 14. lutego 1868 jako zastępca nauczyciela w c. k. gimnazjum w Samborze. — Na posadzie tej zostawał do lutego 1870, w którym to czasie dla braku energii został od obowiązków uwolniony. Następnie ponownie przyjęty do służby w zawodzie nauczycielskim dnia 13. września 1871, służył w charakterze zastępcy nauczyciela przy szkołach średnich do 5. września 1876. — W tym dniu z powodu nie całkiem odpowiedniej aplikacji, i przebytej w roku 1875 choroby umysłowej został uwolniony od obowiązków. Dnia 15. listopada 1877 po raz trzeci rozpoczął Komarnicki służbę jako tymczasowy nauczyciel szkoły filialnej w Rudańcach i obowiązki nauczycielskie w szkołach ludowych pełnił już bez przerwy do końca listopada 1900. — Z powodu stwierdzonej przez lekarza powiatowego niezdolności do dalszego pełnienia obowiązków zawodowych został Komarnicki z końcem listopada 1900 przeniesiony w czasowy stan spoczynku, przy czem ze względu na 23 lat służby (od listopada 1877 do listopada 1900) w publicznych szkołach ludowych, przyznana mu została na mocy art. 39 i 40 ustawy z dnia 1. stycznia 1889 dz. u. kr. Nr. 16. emerytura w kwocie rocznej 575 koron. — Czas służby spędzonej w charakterze zastępcy nauczyciela w szkołach średnich nie został policzony Komarnickiemu przy wymiarze emerytury.

Ze względu na podeszły wiek petenta, dość skuteczną pracę jego na polu szkolnictwa ludowego, tudzież ze względu, że nie z własnej winy okazał się nieudolnym do pełnienia obowiązków w szkołach średnich, Rada szkolna krajowa oświadcza się za uwzględnieniem jego prośby.

Wydział krajowy zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej przedstawia Wysokiemu Sejmowi odpowiedni wniosek.

4. Kozak Jan, emerytowany nauczyciel szkoły ludowej w Czerminie wniósł petycję do Wys. Sejmu o podwyższenie emerytury. Przy przeniesieniu w stan spoczynku wymierzono Kozakowi w roku 1882 za 23 lat służby emeryturę w kwocie 186 zł. 87 $\frac{1}{2}$ ct. Ze względu na podeszły wiek petenta, tudzież ze względu na niskosć pobieranej przez niego emerytury Rada szkolna oświadcza się za uwzględnieniem jego prośby. Zgodnie z tą opinią Wydział krajowy przedstawia odpowiedni wniosek.

5. Gawliński Marcei, emerytowany nauczyciel ludowy, wniósł petycję o podwyższenie emerytury w drodze łaski, z kwoty 472 K 50 h do kwoty 720 K rocznie. Na własną prośbę, z powodu fizycznej nieudolności, przeniesiono Gawlińskiego w roku 1885 w stały stan spoczynku, przy czem przyznano mu w myśl art. 39. ustawy z 2. maja 1873 Nr. 251 dz. u. kr. za 21 lat służby, emeryturę w rocznej kwocie 236 zł. 25 ct. a. w.

Ze względu że Gawliński w zawodzie nauczycielskim pracował zawsze gorliwie i z dobrym skutkiem, ze względu dalej na jego podeszły wiek i przykry stan majątkowy, Rada szkolna krajowa oświadcza się za uwzględnieniem jego prośby. Wydział krajowy zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej przedstawia Wysokiemu Sejmowi odpowiedni wniosek.

6. Zieliński Roman, emerytowany kierownik 4-klasowej szkoły męskiej w Wieliczce, wniósł do Wysokiego Sejmu petycję o podwyższenie mu w drodze łaski emerytury. Zieliński z powodu podeszłego wieku, po 43 letniej służbie zawodowej, rozporządzeniem Rady szkolnej krajowej z dnia 20. listopada 1900 L. 28 316 przeniesiony został w stały stan spoczynku, przy czem przyznano mu pełną emeryturę w kwocie 2.100 K. — Płacy najwyższego stopnia w II. klasie szkół pospolitych, nie można było przyznać petentowi a to ze względu na postanowienia art. 12. ustawy z 6. lipca 1899 Nr. 85. dz. u. kr., ponieważ nie był kierownikiem 5-cio lub więcej klasowej szkoły, ani też nie posiadał egzaminu kwalifikacyjnego dla szkół wydziałowych.

Za długoletnią wzorową pracę otrzymał Zieliński uznanie c. k. Rady szkolnej krajowej, medal honorowy 40 letniej służby i srebrny krzyż zasługi z koroną. Stosunki majątkowe tego nauczyciela są bardzo przykre wskutek kilkuletniej choroby żony, Rada szkolna krajowa jednak, aby nie stwarzać na przyszłość precedensu, oświadcza się przeciw uwzględnieniu prośby o podwyższenie emerytury, która w porównaniu z poborami innych nauczycieli, będących na emeryturze, jest dość wysoka. Natomiast przemawia za wyjednaniami u Wysokiego Sejmu dla Zielińskiego jednorazowej zapomogi w kwocie 200 koron. Wydział krajowy ze swej strony wniosek ten popiera.

7. Paśławska Józefa, emerytowana starsza nauczycielka 6-cio klasowej szkoły żeńskiej w Jarosławiu, wniosła prośbę o podwyższenie jej w drodze łaski emerytury.

Paśławska rozporządzeniem c. k. Rady szkolnej krajowej z 21. lutego 1894 L. 1.008 po 16-tu latach służby w zawodzie nauczycielskim, z powodu choroby umysłowej, została z końcem lutego 1894 przeniesioną w czasowy stan spoczynku, przy czem przyznano jej emeryturę 300 zł. a. w. rocznie. — Przy wymiarze emerytury wzięto za podstawę płacę 700 zł. i jeden dodatek 5-cio letni w kwocie 50 zł. — przyznany jej od 1. kwietnia 1889. — Gdyby petentka o jeden miesiąc później została była przeniesioną w stan spoczynku, należałby się jej z dniem 1. kwietnia 1894 już drugi dodatek pięcioletni, i wtedy emerytura wynosiłaby 320 zł. a. w.

Ponieważ Paśławska znajduje się w przykrem położeniu materyalnym, ponieważ dalej przeniesienie jej w stan spoczynku nie nastąpiło z jej winy, Rada szkolna krajowa oświadcza się za policzeniem tej nauczycielce, w drodze łaski, brakującego miesiąca służby w celu przyznania jej drugiego pięcioletniego dodatku w kwocie 100 K rocznie, względnie odpowiedniego podwyższenia pobieranej emerytury z kwoty 600 K do kwoty 640 K rocznie.

Zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej Wydział krajowy przedstawia Wysokiemu Sejmowi odpowiedni wniosek.

8. Medwecka Władysława, wdowa po nauczycielu szkół ludowych, wniosła petycję o przyznanie w drodze łaski pensyi wdowiej i dodatku na wychowanie dzieci.

Mąż petentki Władysław Medwecki, starszy nauczyciel 3 kl. szkoły ludowej w Niżankowicach, nie nabył prawa do emerytury, gdyż rozpoczął służbę nauczycielską, policzalną do emerytury, dnia 22. lutego 1892 a zakończył życie dnia 11. czerwca 1901, — miał zatem w dniu śmierci tylko 9 lat, 3 miesiące i 19 dni służby policzalnej do emerytury. — Pozostała po nim wdowa nie uzyskała przeto w myśl art. 43. ustawy z 1. stycznia 1889 Nr. 16. dz. u. kr. prawa do pensyi wdowiej i dodatku na wychowanie małoletnich dzieci.

Ze względu jednak, że ś. p. Medwecki pozostał w służbie nauczycielskiej faktycznie od r. 1888 i pełnił przez 13 lat i 4 miesiące bez przerwy obowiązki swe zawsze bardzo gorliwie i z dobrym skutkiem, a nie posiadając żadnego majątku, pozostawił żonę z siedmiorgiem dzieci niezaopatrzonych, Rada szkolna krajowa oświadcza się za przedłożeniem jej petycji Wysokiemu Sejmowi z wnioskiem na przyznanie Medweckiej w drodze łaski pensyi wdowiej w kwocie 433 K 33 h rocznie oraz dodatków na wychowanie siedmiorga niezaopatrzonych małoletnich sierót w łącznej kwocie 216 K 67 h.

Wydział krajowy wniosek ten ze swej strony popiera i Wysokiemu Sejmowi przedkłada.

9. Stebnicka Albina, wdowa po nauczycielu ludowym, wniosła do Wysokiego Sejmu petycję o udzielenie w drodze łaski pensyi wdowiej i dodatku na wychowanie dzieci.

Zmarły 6. stycznia 1896 mąż petentki służył w zawodzie nauczycielskim w charakterze tymcz. nauczyciela szkół ludowych bez przerwy od roku 1867 aż do dnia śmierci. W r. 1878 uzyskał on wprawdzie patent na nauczyciela, z powodu jednak nienależytej aplikacyi służbowej otrzymać nie mógł stałej posady, wskutek czego pozostała po nim wdowa wraz z 6-giem dziećmi nie ma prawa do stałego zapotrzebowania. Uwzględniając przykre położenie materyalne wdowy, przyznał jej Wysoki Sejm uchwałą z dnia 15-go lutego 1897 stały dar z łaski w kwocie 200 kor. rocznie.

Stebnicka znajduje się w oplakanych stosunkach materyalnych, będąc chorą, sama zarabiać nie może i utrzymuje się z 6-giem dziećmi z pracy ręcznej dwóch star-

szych córek. Uwzględniając powyższe nader przykre położenie, Rada szkolna krajowa oświadcza się za wyjednaniami dla Stebnickiej choćby najskromniejszego daru z łaski na wychowanie czworga najmłodszych dzieci.

Zgodnie z tą opinią Wydział krajowy przedstawia odpowiedni wniosek.

10. Pollowa Leopoldyna, była nauczycielka ludowa w Wiszence, wniosła prośbę o przyznanie pensji emerytalnej.

Z końcem marca 1900 przeniesiono Pollowę, z powodu urzędownie stwierdzonej niezdolności fizycznej do dalszej pracy, w stały stan spoczynku a gdy nie miała jeszcze 10-ciu lat służby policzalnych do emerytury, na podstawie art. 39. ustawy z 1. stycznia 1889 Nr. 16 Dz. u. kr. i art. 40 w brzmieniu ustawy z 22. czerwca 1898 Nr. 54 Dz. u. kr. przyznano jej odprawę w kwocie 1350 K. równającą się 1½ rocznej płacy.

Leopoldyna Pollo wstąpiła wprawdzie w r. 1878 do zawodu nauczycielskiego i w zawodzie tym pozostawała do czasu przeniesienia w stan spoczynku, służbę swą jednak kilkakrotnie przerywała; i tak trwała przerwa od r. 1888–1890 dwa lata i pięć miesięcy, w r. 1893 przeszło pięć miesięcy, a w 1896 miesięcy dziewięć i 15 dni. Przerwy te nie zostały usprawiedliwionymi. Stałą nauczycielką zamianowano petentkę w r. 1899.

Za udzieleniem Pollowej pensji emerytalnej przemawia jej wiek sędziwy (71 lat) i ubóstwo.

Wydział krajowy odpowiedni wniosek Wysokiemu Sejmowi przedstawia.

11. Karolina recte Keila Baslerowa, wdowa po Pinkasie Baslerze, nauczycielu religii mojżeszowej przy szkole wydziałowej żeńskiej w Tarnowie, wniosła do Wysokiego Sejmu petycję o przyznanie w drodze łaski pensji wdowiej i dodatku na wychowanie niezaopatrzonych dzieci.

Mąż petentki pełnił od roku 1878 do r. 1890 obowiązki tymczasowego nauczyciela religii mojżeszowej w publicznych szkołach ludowych w Tarnowie. Po uzyskaniu patentu kwalifikacyjnego zamianowany został od dnia 1. lipca 1890 stałym nauczycielem religii mojżeszowej w szkole wydziałowej żeńskiej, na której to posadzie pozostawał do swej śmierci t. j. do dnia 3. kwietnia 1899.

Ponieważ Basler był od roku 1878 do r. 1890 tylko pomocniczym nauczycielem, a służba policzalna do emerytury od dnia 1. lipca 1890 nie wynosiła 10 lat, przeto pozostała po nim wdowa z dziećmi nie miała w myśl przepisów ustawy z 1. stycznia 1889 Dz. u. kr. Nr. 16 prawa do stałego zaopatrzenia i otrzymała jedynie odprawę. Ze względu na 21-letnią, gorliwą i skuteczną służbę Baslera w zawodzie nauczycielskim, oraz ze względu na przykre położenie materialne, w którym rodzina jego pozostaje, Wydział krajowy zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej oświadcza się za udzieleniem Baslerowej w drodze łaski stałego zaopatrzenia w rocznej kwocie 400 K i dodatków na wychowanie czworga niezaopatrzonych dzieci po 60 koron rocznie, aż do ukończenia przez nie 20 lat życia, lub uzyskania innego zaopatrzenia.

12. Ludwińska Gabryela, wdowa po nauczycielu ludowym w Balicach, wniosła prośbę o podwyższenie zaopatrzenia wdowiego.

Jedynie zaopatrzenie Ludwińskiej stanowi t. zw. poreya ubogich w kwocie 102 K., przyznana jej na podstawie przepisów dawnej ustawy szkolnej, jako wdowie po nauczycielu ludowym Szczepanie Ludwińskim, który służył od r. 1848 do 1868. Kwota powyższa nie może wystarczyć na najędźniejsze nawet utrzymanie petentki, obecnie 76-cioletniej staruszki, niezdolnej do żadnej pracy. Ze względu na nader przykre położenie materialne Ludwińskiej, oraz ze względu na 20-letnią służbę nauczycielską zmarłego jej męża Rada szkolna krajowa przemawia za wyjednaniami u Wysokiego Sejmu dla Ludwińskiej stałego daru z łaski w rocznej kwocie 100 koron.

Wydział krajowy wniosek ten ze swej strony popiera.

13. Skwirzyńska Stefania, wdowa po inspektorze szkolnym okręgowym, wniosła petycję o pokwyższenie pensji wdowiej. Mąż petentki ś. p. Julian Skwirzyński służbę w zawodzie nauczycielskim rozpoczął w r. 1860 i pełnił ją bez przerwy przez 29 lat. Prowizorycznym inspektorem szkolnym okręgu stryjskiego był od 15. maja 1871 do 15. marca 1889. Aż do końca r. 1892 inspektorowie szkolni okręgowi byli prowizorycznie ustanowieni i pobierali płacę przywiązaną do posady, z której na stanowisko inspektorów powołani zostali, wyznaczano im tylko ryczałt tytułem dyet i kosztów podróży. Skwirzyński zmarł przed wejściem w życie ustawy z 8. czerwca 1892 Dz. u. p. Nr. 92 o stabilizacji inspektorów i zaliczeniu ich w poczet urzędników państwowych, wdowie więc po nim przysłała c. k. Rada szkolna

krajowa pensję wdowią w kwocie 283 złr. 33 ct. równającą się tylko $\frac{1}{3}$ części ostatniej płacy, pobieranej przez niego, jako nauczyciela a nie jako inspektora. Dla każdego z pozostałych 6-ga dzieci przyznała Rada szkolna krajowa tytułem dodatku na wychowanie po 23 zł. 61 ct. a. w. Gdy troje z tych dzieci osiągnęło wiek normalny, Rada szkolna krajowa zezwoliła przenieść utracony przez nie dodatek na pozostałe dzieci.

Z znajdującego się w aktach świadectwa lekarskiego okazuje się, że ś. p. Skwirzyński padł ofiarą swego zawodu, wskutek nadmiernego przeciążenia pracą, — spełniał on bowiem obowiązki inspektora naraz w 3-ech powiatach: stryjskim, żydaczowskim i doliniańskim. Jak znakomitą była kwalifikacya służbowa ś. p. Skwirzyńskiego, tego dowodem 12 dekretów pochwalnych, które otrzymał w ciągu 29-letniej służby za gorliwą i skuteczną pracę. Z tych względów, jakoteż ze względu na przykre położenie materialne pozostałej wdowy, która dotknięta chorobą chroniczną nie może zarabiać i ograniczoną jest wyłącznie do swej emerytury, Rada szkolna krajowa prosiła jej jak najgoręcej popiera, a Wydział krajowy przedkłada Wysokiemu Sejmowi wniosek na podwyższenie Skwirzyńskiej pensji wdowiej do kwoty 766 koron 66 g.

14. Kobiałkiewiczowa Stefania, wdowa po emerytowanym nauczycielu szkół ludowych, wniosła do Wysokiego Sejmu prośbę o podwyższenie pensji wdowiej.

Ponieważ petentka nie posiada żadnego majątku, a z powodu nadwątlonego zdrowia nie może zarabiać na utrzymanie, i ograniczoną jest wyłącznie na pensję wdowią w kwocie 540 koron rocznie, z której utrzymuje siebie i dwie córki (jedna z córek ma dyurnum 50 Kor. miesięcznie), — uwzględniając dalej że zmarły jej mąż służył przy szkołach ludowych przez 40 lat sumiennie i gorliwie, — Rada szkolna krajowa prosiła jej popiera, a Wydział krajowy przedstawia Wysokiemu Sejmowi odpowiedni wniosek.

15. Maziarski Józef, kierownik szkoły w Padwi, wniosł prośbę o wynagrodzenie za 3 lata nadobowiązkowej służby.

Rozporządzeniem z dnia 5. sierpnia 1901 L. 19.973 przeniosła c. k. Rada szkolna krajowa Józefa Maziarskiego na własną jego prośbę w stały stan spoczynku i przyznała mu emeryturę w kwocie 1600 K. równającą się całej płacy wraz z policzalnym do emerytury dodatkiem. Nauczyciel ten wstąpił do zawodu nauczycielskiego 1. września 1858, liczył zatem z dnia przejścia w stan spoczynku 43 lat służby zawodowej. Aplikacya służbowa i zachowanie się Maziarskiego były przez cały czas służby pod każdym względem wzorowe, mimo to Rada szkolna krajowa petycji jego nie popiera, gdyż pozostając po skończeniu 40 letniej służby obowiązkowej w dalszej czynnej służbie, korzystał petent z wszystkich poborów do posady przywiązanych, a nadto po ukończeniu 40 lat służby wstrzymano dalszy pobór od niego wkładek emerytalnych.

Ze względu jednak, na długoletnią wzorową służbę petenta, oraz uwzględniając jego przykre położenie materialne, w które popadł z powodu dłuższej choroby w domu, Wydział krajowy oświadcza się za udzieleniem Maziarskiemu jednorazowej zapomogi w kwocie 200 K.

16. Głowacka Adolfina, sierota po zmarłym w r. 1881 kierowniku szkoły normalnej w Zaleszczykach, wniosła do Wysokiego Sejmu petycję o udzielenie stałego daru z łaski.

Głowacka z powodu podeszłego wieku nie może sama zapracować na utrzymanie i znajduje się na łasce obcych w wielkiej nędzy. — Jakkolwiek z tytułu prawnego nie należy się petentce zaopatrzenie, to jednak z uwagi, że jest sierotą po nauczycielu, oraz uwzględniając jej wielkie ubóstwo, Wydział krajowy oświadcza się za udzieleniem Głowackiej jednorazowego daru z łaski w kwocie 100 K.

17. Michalski Michał, nadetatowy nauczyciel jedno klasowej szkoły w Tegoborzy, wniósł do Wysokiego Sejmu petycję o zaopatrzenie w drodze łaski.

Potent pozostaje w zawodzie nauczycielskim jako tymczasowy nauczyciel prawie przez 35 lat, i z powodu fizycznej niezdolności z końcem bieżącego roku szkolnego będzie musiał być uwolniony z zajmującej posady. — Dla braku egzaminu kwalifikacyjnego Michalski nie mógł uzyskać stałej posady.

Jakkolwiek Michalski nie nabył prawa do emerytury, to jednak gdy długoletnią, gorliwą a skuteczną pracą w szkole zasłużył sobie na wyjątkowe traktowanie, Wydział krajowy zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej przedkłada Wysokiemu

Sejmowi w niosek na udzielenie Michalskiemu, w drodze łaski, dożywotnego zaopatrzania w rocznej kwocie 400 K.

18. Wojnarowski Błażej, emerytowany nauczyciel ludowy w Sieniawie, wniósł prośbę o przyznanie w drodze łaski czwartego dodatku pięcioletniego i o udzielenie zapomogi.

Rozporządzeniem Rady szkolnej krajowej z 22. września 1897 L. 15.250 przeniesiono Wojnarowskiego z powodu fizycznej niezdolności do dalszej służby w stały stan spoczynku, przyczem przyznano mu emeryturę za 31 lat służby w kwocie 775 K. rocznie. — Przy wymiarze emerytury wzięto za podstawę ostatnią płacę petenta i trzy dodatki pięcioletnie, — czwartego zaś dodatku za czas od 1. września 1892 do 31. sierpnia 1897 nie uwzględniono, gdyż w tym czasie praca Wojnarowskiego nie była skuteczną. — Z tego też powodu Rada szkolna krajowa nie popiera prośby Wojnarowskiego o przyznanie 4-go dodatku pięcioletniego, przemawia natomiast za udzieleniem mu jednorazowej zapomogi, ponieważ petent ze swej emerytury, nie wystarczającej na najniezbędniejsze potrzeby życia, utrzymuje jeszcze kilkoro dzieci. Wydział krajowy zgodnie z tą opinią Rady szkolnej krajowej przedstawia Wysokiemu Sejmowi odpowiedni wniosek.

19. Bosak Franciszek, nauczyciel kierujący dwuklasową szkołą ludową w Mokrzyskach, prosi o dodatkowe przyznanie dodatku pięcioletniego za czas służby nauczycielskiej od 1. lipca 1885 do 30. czerwca 1890.

Wysoki Sejm uchwałą z dnia 27. marca 1899 policzył już nauczycielowi Bosakowi w drodze łaski powyższe lata służby — nie było tylko przedmiotem uchwały uznanie tego czasu za stałą służbę w zawodzie nauczycielskim, policzalną do wymiaru dodatków pięcioletnich

Ze względu na zadowalniającą pod każdym względem aplikację służbową petenta, Rada szkolna krajowa oświadcza się za uwzględnieniem jego prośby. Wydział krajowy wniosek ten ze swej strony popiera i Wysokiemu Sejmowi przedkłada.

20. Koczyndyk Piotr, emerytowany nauczyciel ludowy, wniósł do Wysokiego Sejmu petycję o podwyższenie w drodze łaski emerytury.

Z powodu śmierci petenta prośba ta stała się bezprzedmiotową.

21. Więckowski Dymitr, emerytowany nauczyciel ludowy, wniósł petycję o udzielenie stałego daru z łaski na wychowanie trojga sierót.

Gdy sieroty te, dla których Więckowski prosi o dar z łaski, są dziećmi jego zmarłej córki zamężnej za prowiz. inżynierem miejskim w Przemysłu, i do udzielenia im z funduszu szkolnego zapomogi nie ma żadnego tytułu, Wydział krajowy zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej sądzi, że prośbie Więckowskiego odmówić należy.

Na podstawie powyższego sprawozdania Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Podhajnemu Jędrzejowi, nauczycielowi szkoły ludowej w Niemiłowie, policza Sejm w drodze łaski do emerytury dwa lata służby, spędzonej w zawodzie nauczycielskim tak, by tenże mając 30 lat służby policzalnej, mógł po myśli art. 40. ustawy z 16. czerwca 1898 Dz u. kr. Nr. 54, otrzymać przy przeniesieniu w stan spoczynku pełną emeryturę.

2. Jaremce Janowi, emerytowanemu nauczycielowi szkoły ludowej w Żuratyńcu, podwyższa Sejm w drodze łaski, począwszy od r. 1902 pobieraną przez niego emeryturę z kwoty 747 kor. 50 gr. do kwoty 1000 koron rocznie.

3. Komarnickiemu Hilaremu, emerytowanemu nauczycielowi szkoły ludowej w Stryju, policza Sejm w drodze łaski do emerytury 6 lat służby spędzonej w zawodzie nauczycielskim w charakterze zastępcy nauczyciela w szkołach średnich i podwyższa mu emeryturę z kwoty 575 K. na kwotę 725 K. rocznie.

4. Kozakowi Janowi, emerytowanemu nauczycielowi szkoły ludowej w Czerminiu, podwyższa Sejm w drodze łaski, począwszy od r. 1902, emeryturę z kwoty 373 K. 75 g. na 480 K. rocznie.

5. Gawlińskiemu Marcelemu, emerytowanemu nauczycielowi szkół ludowych, podwyższa Sejm w drodze łaski począwszy od r. 1902, emeryturę z kwoty 472 K. 50 g. do kwoty 700 K. rocznie.

6. Zielińskiemu Romanowi, emerytowanemu kierownikowi szkoły ludowej w Wieliczce, udziela Sejm na pokrycie kosztów leczenia chorej żony jednorazową zapomogę w kwocie 200 K.

7. Pasławskiej Józefie, emerytowanej starszej nauczycielce 6-klasowej szkoły żeńskiej w Jarosławiu, policza Sejm do emerytury jeden miesiąc służby — i podwyższa, począwszy od r. 1902, pobieraną przez nią emeryturę z kwoty 600 K. na kwotę 640 K. rocznie.

8. Medweckiej Władysławie, wdowie po nauczycielu szkół ludowych, przyznaje Sejm w drodze łaski od 1. stycznia 1902 pensję wdowią w kwocie 433 K. 33 g. rocznie, oraz dodatek na wychowanie siedmiorga dzieci 216 K. 67 g. aż do czasu dojścia najmłodszego z nich do 20. roku życia lub do wcześniejszego zaopatrzenia wszystkich.

9. Stebnickiej Albinie, wdowie po nauczycielu szkół ludowych, przyznaje Sejm w drodze łaski, od 1. stycznia 1902 r. dar z łaski na wychowanie czworga dzieci, a to: Władysława, Alfreda, Eugenii i Leona, w kwocie rocznej 100 K., aż do dojścia najmłodszego z nich do 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia wszystkich dzieci.

10. Pollowej Leopoldynie, b. nauczycielce ludowej, udziela Sejm jednorazowy dar z łaski w kwocie 50 K.

11. Baslerowej Karolinie recte Keili, wdowie po nauczycielu religii mojżeszowej, przyznaje Sejm w drodze łaski począwszy od 1. stycznia 1902 stałe zaopatrzenie w kwocie 400 K. rocznie, oraz dodatek na wychowanie czworga niezaopatrzonych dzieci po 60 K. rocznie dla każdego aż do ukończenia przez najmłodsze dziecko 20 lat życia, lub uzyskania innego zaopatrzenia.

12. Ludwińskiej Gabryeli, wdowie po nauczycielu ludowym, przyznaje Sejm, w drodze łaski począwszy od 1. stycznia 1902 stałe zaopatrzenie w rocznej kwocie 100 K.

13. Skwirzyńskiej Stefanii, wdowie po inspektorze szkolnym okręgowym, podwyższa Sejm w drodze łaski od roku 1902 począwszy, pensję wdowią z kwoty 566 K. 66 g. na kwotę 766 K. 66 g. rocznie.

14. Kobiałkiewiczowej Stefanii, wdowie po emerytowanym nauczycielu ludowym, podwyższa Sejm w drodze łaski, od roku 1902 począwszy, pensję wdowią z kwoty 640 K. na 840 K. rocznie.

15. Maziarskiemu Józefowi, kierownikowi szkoły w Padwi, udziela Sejm w drodze łaski jednorazowy zasiłek w kwocie 200 K.

16. Głowackiej Adolfinie, sierocie po kierowniku szkoły ludowej w Załeszczkach, udziela Sejm jednorazowy dar z łaski w kwocie 100 K.

17. Michalskiemu Michałowi, nadetatowemu nauczycielowi szkoły ludowej w Tęgoborzy, przyznaje Sejm w drodze łaski począwszy od roku 1902 stałe zaopatrzenie w rocznej kwocie 400 K. rocznie.

18. Wojnarowskiemu Błażejowi, emerytowanemu nauczycielowi szkoły ludowej w Sieniawie, udziela Sejm jednorazowy dar z łaski w kwocie 100 K.

19. Bosakowi Franciszkowi, kierującemu nauczycielowi szkoły ludowej w Mokrzkach, policza Sejm w drodze łaski do wymiaru dodatku pięcioletniego czasu jego służby w zawodzie nauczycielskim od 1. lipca 1885 do 31. maja 1890.

20. Sejm przechodzi do porządku dziennego nad petycją Dymitra Więckowskiego o udzielenie stałego daru z łaski na wychowanie 3-ga sierót.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

A. Potocki w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Członek Wydziału krajowego.

